Ο μικρός Χρήστος

(διασκευή)

Κριεμπάρδη Γεωργία
Κωστούρου Κωνσταντίνα

Την φίλη μου συνάντησα στον δρόμο, είχα να την δω καιρό πολύ, έκλαιγε, ήταν λυπημένη γιατί έχασε το παιδί.

Το παιδί της το μικρό που ήταν τόσο σημαντικό μα δεν μπορούσε να κρατάει άλλο πια αυτό το μυστικό. Και σε ένα παγκάκι κάτσαμε, για τον πόνο της μιλούσε, για το παιδί της που έχασε και την στεναχωρούσε.

Κάτι μέσα μου έλεγε να τη βοηθήσω κάτι για να βρω, έτσι ώστε να την πείσω.
Να την πείσω να μιλήσει, την καρδιά της να ανοίξει….

Κι ο Χρήστος μου κάπου μόνος τριγυρνάει, στον δρόμο κλαίει και παραμιλάει:
«Μάνα πού πήγες?
Πού χάθηκες και εσύ?
Μάνα σ’ αγαπώ κι ας μη στο ‘χω ξαναπεί. Όλοι με προδώσανε, φίλοι και γνωστοί.»

Και πήρε το δρόμο χωρίς επιστροφή. Στα σοκάκια τριγυρνούσε, κανείς δε του μιλούσε, η μοναξιά τον κυνηγούσε και

με ψευδαισθήσεις ζούσε.

Πώς θα ζούσε ο
Χρήστος μες στη κοινωνία,
όπου ψεύτες και προδότες
υπάρχουνε πολλοί
και οι φίλοι του
αποδείχτηκαν ψεύτες και αυτοί.
Ήθελε να ησυχάσει,
να μη θυμάται
και ήρεμος τα βράδια να κοιμάται…

Συγχώρεσε μας, Χρήστο,
να ξέρεις ότι σ’ αγαπάμε...
και θα ΄μαστε μαζί σου...